

LA MISERICÒRDIA DE DEU, SENTIT ULTIM DEL MISTERI DE LA NOSTRA VIDA

per KARL RAHNER

Què ens diu l'evangeli del dia de sant Joan? Ha nascut un home! Una mare és feliç! I les persones que els envolten: els pares, els parents, els coneguts, s'adonen d'allò que passa de fet amb cada home i amb el seu naixement. Se n'adonen perquè aquest naixement va lligat amb unes circumstàncies que fan que la gent miri més particularment allò que passa sempre que neix un home. Se'ns diu, per començar, que aquells coneguts i aquells parents estaven joiosos perquè Déu havia tingut misericòrdia envers aquella mare i, naturalment, també envers aquell infant. Que Déu cridi un home a l'existència és misericòrdia, és gràcia, amor, bonesa, misericòrdia inefable. Però, és evident aquesta veritat? «Ens sentim a nosaltres mateixos, sentim la nostra vida i el nostre destí, la nostra crida a ser en el temps i en l'eternitat, com a misericòrdia? Lloem i beneïm Déu perquè ens ha fet objecte de misericòrdia? I, tanmateix, és així. Déu ens ha cridat a l'existència, i es tracta d'una existència eterna. Ens ha cridat a la gràcia, i aquesta gràcia és Ell mateix i la seva vida eterna. Aquest ésser que podríem no tenir, aquesta eternitat al darrera de la qual hi ha el no-res tot buit, i aquesta vida amb Déu i davant Déu, que és donada a l'esperit en la gràcia i en la glòria, tot això és misericòrdia, ja que és la benaurança mateixa de Déu; i totes les altres coses de la nostra vida, que ens fan problemàtica l'existència, són el que hi ha de transitori, de provisional, de prova i de temptació. Allò que se'ns dona quan neix un home, és la misericòrdia de Déu.

Segonament, ens crida l'atenció el fet que els veïns se sentissin plens de por davant l'esdeveniment. Però aquella por no era pànic, no era un temor servil, sinó reverència davant el misteri de l'existència humana. També aquells veïns que van veure com era esperat el nen i foren testimonis d'aquells fets estranys, s'adonaren que sobre aquella vida planava un misteri. El qui fa misericòrdia és el Déu infinit, amb les seves disposicions que no comprenem. Ell crida l'home a l'existència i, tanmateix no se sap, al principi, què comporta aquesta crida. Així, darrera aquests minúsculs esdeveniments, entrelluquen el misteri de Déu mateix, que ja comença a posar-se sobre aquesta vida que comença, d'una manera enigmàtica i impene-trable, i tenen por. I tanmateix, aquesta por és aquella reverència sense la qual qualsevol vida humana esdevindria una cosa de cada dia, ran de terra i buida. Tenim sempre la temptació de fugir, per por, d'aquest temor i de sentir-nos més estimats, tranquils i intactes, si aquest temor de Déu no ens escomet mai de la vida. Tot amb tot, quan els atzars i les mil aventures de la nostra vida ens ensen-yen a témer, es tracta d'aquell temor de Déu al qual és promesa la benaurança i del qual es diu que Déu estima i és fidel als qui el temen.

La tercera cosa i l'última que ens crida l'atenció és que el pare dona gràcies i beneeix Déu: «Beneit sigui el Senyor Déu d'Israel, perquè ha visitat el seu poble i l'ha redimit». El pare exalça en general la història de la salvació divina i, en aquest himne del Benedictus, posa la vida de l'infant dins la visió general d'allò que Déu

24 de juny – sant Joan Baptista

ha fet pel seu poble i per la salvació de tots els pobles. I dóna gràcies perquè aquest nen és el precursor del Senyor que li prepararà els camins i disposarà per al seu Déu un poble perfecte.

Això també és aplicable, a la seva manera, a cadascun de nosaltres. Podem entonar un himne sobre la nostra vida, un càntic d'acció de gràcies, perquè també nosaltres pertanyem a aquest poble escollit que Déu ha cridat per seguir el Redemptor i per preparar-li el camí del futur, que sempre ü pertany. Es així com hem de fer l'eucaristia, la sagrada acció de gràcies del cristià, sobre la nostra vida tota sencera.

Aquí tenim Déu que, sense preguntar-nos-ho, ens ha cridat a l'existència, perquè així ens mostrava la seva misericòrdia. Des d'aleshores, el misteri de Déu, alhora terrible i feliç, es posa sobre aquell que Déu mateix ha cridat, i així ell mateix s'ha fet misteri de la nostra vida. Però sempre, sempre, en tot moment de la nostra vida, podem dir: Beneït sigui Déu que ens ha cridat a la comunió amb el seu Fill, que ens ha cridat i ens ha redimit i ens ha portat a la seva llum inefable i ens ha fet seguidors d'aquell qui, com a Déu, caminà pels camins de la nostra vida, perquè el seguim i anem endavant i li preparem els camins, fins que la misericòrdia de Déu se'ns reveli com el sentit últim del misteri de la nostra vida: fins que puguem entonar el càntic etern d'acció de gràcies, que no s'acabarà mai.